

Φωνη της

Φυλακτης

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΦΥΛΑΚΤΙΩΤΩΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Εκδότης - Διευθυντής: Βασ. Χρ. Διαμαντής
Υπ. Σύνταξης: Γεώργιος Χρ. Τσιαμαντάς

Γραφεία: Καραϊσκάκη 6 - ΚΑΡΔΙΤΣΑ
Τηλ.: 24410 - 25375

ΙΟΥΛΙΟΣ 2004
ΕΤΟΣ 5ο, ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 18

ΠΑΛΙΟΠΥΡΓΟΣ

Του Λάμπρου Δημ. Παπαδημητρίου

Λένε πως πατρίδα είναι οι παιδικές μας μνήμες. Φαίνεται ότι η παιδική ηλικία δεν ορίζει μονάχα την πατρίδα αλλά και την ψυχή μας ολάκερη. Έτσι ακόμα και σήμερα πολυταξιδεμένοι και φευγάτοι, άλλος στην ανατολή κι άλλος στη δύση, θεωρούμε τον Παλιόπυργο ως το κέντρο του κόσμου. Η αρχή και το τέλος της πορείας μας, το ξεκίνημα και η κατάληξη των ονείρων μας.

Ο Παλιόπυργος ήταν και παραμένει χώρος ιερός κι ευλογημένος. Είναι ο χώρος της ελευθερίας και του παιχνιδιού, ο μαγνήτης των παιδιών. Είναι ο γλυκός τόπος που ακουμπήσαμε πάνω του, πάζαμε, γελάσαμε, τσακωθήκαμε, αγαπηθήκαμε, μεγαλώσαμε. Ακόμα και τώρα, που τα βήματά μας δεν έχουν την ταχύτητα και τη δύναμη της νιότης, μας αγκαλιάζει και μας καλεί κοντά του:

- Καλώς τους μικρούς αγγέλους· ελάτε κοντά μου να ξανανιώσω τις πατημασίες σας, να ξακουσώ τις φωνές σας, να ξαναγίνουμε ένα.

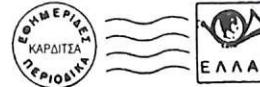
Από τον καιρό που μπουσουλήσαμε, τα βήματά μας μας έφερναν δειλά δειλά στον Παλιόπυργο. Εκεί μαζευόμασταν όλο το χωριό, εκεί ήταν ο μικρός μας παράδεισος. Γέλια, φασαρία, ποδόσφαιρο, βρισιές, τσακωμοί, κυνηγητό, τραγούδια, γλέντια· εκεί χτυπούσε η καρδιά του χωριού, εκεί λιγόστευε η φτώχεια μας κι ευχαριστίστονταν η ψυχή μας.

Στην άκρη του Παλιόπυργου προς τα μαγαζιά κυλούσε η ταπεινή βρυσούλα με το λιγοστό νεράκι της. Αν και λιγοστό πάντα μας αρκούσε να ξεδιψάσουμε και να πάρουμε μια ανάσα. Ήταν θαύμα να βλέπεις είκοσι και τριάντα παιδιά να τσακώνονται ποιος θα πρωτοπιεί το νερό της, το νέκταρ των Θεών. Δίπλα στη βρυσούλα έστεκε το περίπτερο, όπου ο μπαρμπα - Διαμαντής, πάντα καλοσυνάτος, μας προμήθευε με σέρτικα και μαστίχες. Σαν τέλειωναν τα σέρτικα και δεν υπήρ-

χαν παράδεις περιμέναμε τα φορτηγά απ' την πόλη για να επιβάλλουμε το ...φόρο των βουνών και να οικονομήσουμε εκείνα τα ευρωπαϊκά με το φίλτρο. Κάτω απ' το περίπτερο, δίπλα στο ρέμα, υπήρχε μια καρυδιά που ανήκε σε όλους μας και σε κανέναν. Ανεβαίναμε πάνω της με τους σουγιάδες, σκίζαμε τα καρύδια και τα τρώγαμε χαζεύοντας την κίνηση και τη φασαρία απ' τα μαγαζιά. Τα μαγαζιά ήταν για τα παιδιά ένας απαγορευμένος κόσμος, αλλά τα καλοκαίρια ήταν αλλιώς. Γυροφέρναμε στα μαγαζιά, κάναμε μικροθελήματα, παίζαμε κολτσίνα και τάβλι, παρακολουθούσαμε τους μεγάλους που έπαιζαν πόκα για να μάθουμε κι εμείς τα μυστικά και τις μπλόφες και οι πιο τυχεροί έτρωγαν και κανένα λουκούμι. Για λίγο όμως καθόμασταν στα μαγαζιά, γιατί το μυαλό μας ήταν στον Παλιόπυργο, εκεί που μπορούσε να κάνεις ό,τι θέλεις. Λίγο πιο πέρα απ' την καρυδιά ήταν μια αγκορτσιά και μια μηλιά που 'κανε κάτι μήλα σαν φιρίκια. Τούτα τα δέντρα δεν ψήλωσαν ποτέ μιας και κόβαμε τα κλαδιά τους για να 'ναι στο ύψος μας κι έτσι να φτάνουμε τους καρπούς τους. Βέβαια οι καρποί τους ποτέ δεν ωρίμαζαν, αφού τους τρώγαμε αγίνωτους. Στην αρχή ήταν λίγο ξινοί, αλλά μέρα με τη μέρα γίνονταν πεντανόστιμοι. Ειδικά τα αγκόρτσα έκοβαν και την πείνα, οπότε διπλό το καλό. Πού να τρέχεις τώρα μέχρι το σπίτι για φέτα με λάδι και ζάχαρη κι αν έμεινε κιόλας. Το ψωμί λιγοστό, η φτώχεια μεγάλη, οπότε η μάνα - φύση μας προμήθευε απλόχερα τα καλά της.

Στον Παλιόπυργο χτίστηκε και το κοινοτικό γραφείο, το διοικητικό κέντρο του χωριού. Εκεί ο γραμματικός, ο μπαρμπα - Γιώργος, μέσα στα χαρτιά και στους φακέλους, να ψάχνει, να γράφει και να προσπαθεί να εξυπηρετήσει τον κάθε χωριανό. Μορφή σεβάσμια και σοφή πάντα με το χαμόγελο και τη μεγάλη του καρδιά. Εκεί βρίσκονταν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 3

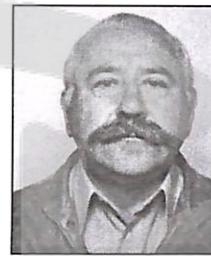

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ

(ΘΕΡΙΣΤΗΣ - ΑΛΩΝΑΡΗΣ)

1. ΙΟΥΝΙΟΣ

Ο Ιούνιος λέγεται και Θεριστής ή Θερτής, Μελάς (επειδή γίνεται η

Γράφει ο Αθανάσιος Τσιαμαντάς

παραγωγή μελιού) και Πρωτογιούνης (δηλαδή πρώτος μήνας και αρχή του καλοκαιριού).

Θεριστή ονομάζουν τον έκτο μήνα του χρόνου οι χωριανοί μας. Γιατί είναι ο μήνας του θέρους, της συγκομιδής του ψωμιού. Ο άρτος για τη φτωχή γη της Ελ-

λάδος υπήρξε πάντοτε η θεμέλια βάση της ζωής και της διατροφής

οι θεριστάδες με τα δρεπάνια τους. Δεν ήσαν λίγοι αυτοί που πά-

των κατοίκων της και ήταν ο θερισμός άλλοτε η σκληρότερη γεωργική εργασία. Ανάμεσα στη πυκνή κλεισούρα της ώριμης καλαμιάς των χωραφιών έβραζε η κάψα σαν αποπνικτικού φούρνο. Σ' αυτή τη λαύρα ίδροκοπούσαν σκυφτοί

θαιναν ηλίαση. Έπρεπε όλη η καλαμιά να θεριστεί μάτσο - μάτσο (χεριές όπως της λένε) με το δρεπάνι.

Το μεσημέρι μαζεύονταν στον ίσκιο κάποιου μοναχικού δένδρου, κάποιας γκορτσιάς ή κά-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΦΤΩΧΟ ΚΟΜΠΟΛΟΓΑΚΙ ΜΟΥ ΣΕ ΕΙΧΑ ΤΟ ΜΕΡΑΚΙ ΜΟΥ...

Της Φωτούλας Οικονόμου - Σβάρνα

«Φτωχό κομπολογάκι μου σε είχα το μεράκι μου, πού να βρω να σ' αγοράσω για να μη σε ξαναχάσω...» τραγουδά ο Γ. Μητσάκης τονίζοντας το μαγικό δέσιμο που μπορεί να έχει κάποιος με μια όμορφη σειρά από χάντρες που έχουν τη δύναμη να ερεθίζουν την όραση, την ακοή και την αφή, να σκλαβώνουν μ' ένα μοναδικό τρόπο τον

κάτοχο τους και να τον κάνουν να ρίχνει πάνω τους ό,τι υπάρχει κρυμμένο στα κατάβαθτα της ψυχής του.

«Θα το δώσω το ρολόι και θα πάρω να στρίψουμε κανένα λαθαρίο. Μας χάριζε τον ίσκιο της, τους νόστιμους καρπούς της και το ξύλο της για να φτιάχνουμε φούρκες για τα λάστιχα. Το καστανίσιο ξύλο είναι το καλύτερο για φουρκά με σκόπευτρο στο κέντρο. Αυτό το αγιόδεντρο ακόμα και σήμερα, κούτσουρο πια, μας ζεσταίνει την καρδιά, μας σιγοτραγουδά και μας καλεί κοντά του:

«Ελάτε κοντά μου όπως παλιά, παιδιά του τόπου μου, πάρτε τα δώρα μου, ανεβείτε στην πλάτη μου για μια φορά ακόμα κι ας ξεψυχήσω την ίδια στιγμή...

χάντρες του κομπολογιού τους κρατώντας το με τρυφερότητα στα χέρια τους!

«Αχ να 'μουν στο φουστάνι σου κουμπί μαλαματένιο, χάντρα στο κομπολόι σου το μαργαριταρένιο» λένε κι οι στίχοι του Σταύρου Κουγιουμτζή κάνοντας μας όμως να σκεφτούμε ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛ. 4

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ “ΦΥΛΑΚΤΗ 2004”

Οι πολιτιστικοί σύλλογοι του χωριού και το Τοπικό Συμβούλιο της Φυλακτής διοργανώνουν για 20η συνεχή χρονιά στις 13 Αυγούστου τις καθημερινές πλέον πολιτιστικές εκδηλώσεις "ΦΥΛΑΚΤΗ 2004". Καλούμε όλους τους Φυλακτιώτες και τους φίλους τους να έχουν ενεργή συμμετοχή στο στήσιμο και την επιτυχία των εκδηλώσεων. Οι φετινές εκδηλώσεις γίνονται και με την αρωγή του Δήμου Νεβρόπολης.

Το πρόγραμμα των εκδηλώσεων Περιλαμβάνει:
Παραδοσιακό γλέντι με την ορχήστρα
των Αφων Αποστολακούλη

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΘΑΝΑΤΟΙ

Σκοτώθηκε σε τροχαίο στην Ε.Ο. Λάρισας Θεσ/νίκης ο συγχωριανός μας Χρήστος Νίκ. Παππής σε ηλικία 28 ετών βυθίζοντας στο πένθος τους οικείους, τους φίλους και τους Φυλακτιώτες. Ας είναι ελαφρύ το χώμα που θα τον σκεπάσει.

- Γωγούλης Ιωάννης, ετών 80
- Πλιάτσικα Πολυξένη, ετών 97

Στους οικείους εκφράζουμε τα συλλυπητήρια μας.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΥ

ΟΠΙΖΟΝΤΙΑ

1. MANTANIA-PAMI
2. ΑΠΑΙΤΗΣΙΣ-ΝΕΣ
3. ΓΑΤΑ-ΣΙΑ-MINI
4. ΟΡΑΤΑ-ΦΠΑ
5. ΑΠ-ΑΚΙ-ΑΡΑΤΟΣ
6. ΝΕΟ-ΟΚΑΡΙΝΑ
7. ΟΛ-ΟΥΑΙΛΑΝΤ-ΟΚ
8. ΠΟΡΟΣ-ΝΕΤΑ-ΑΕ
9. ΗΠΑ-ΤΟΣΚΑ-ΧΑΛ

4. ΤΙΑΡΑ-ΟΟ-ΙΡ
5. ΑΤ-ΑΚΟΥΣΤΙΚΑ
6. ΝΗΣΤΙΚΑ-ΟΑΡ
7. ΙΣΙΑ-ΑΙΝΣΤΑΙΝ
8. ΑΙΑ-ΑΡΛΕΚΙΝΟΙ
9. ΦΡΙΝΤΑ-ΙΝΑ
10. ΜΠΑΝΤΑ-ΚΑΙΡ
11. ΑΝΙΑΤΑ-ΧΑ-ΟΕ
12. ΜΕΝ-ΟΡΑΜΑ
13. ΙΣΙΟΙ-ΚΕΛΑΡΙ

Λόγω αδείας του συντάκτη το σταυρόλεξο θα δημοσιευθεί στην επόμενη έκδοση

ΚΑΘΕΤΑ

1. ΜΑΓΚΑΝΟΠΗΓΑΔΟ
2. ΑΠΑ-ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ
3. ΝΑΤΟ-ΡΑ-ΟΝΕ

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Από την υπηρεσία μου στο Δημοτικό Σχολείο Φυλακτής

Του Βασίλη Κίσσα, Συνταξιούχου δασκάλου

(συνέχεια από το προηγούμενο)

11ο

Η πρώτη συγκέντρωση γονέων και κηδεμόνων

Πέρασαν μέχρι τώρα περισσότεροι από 2 μήνες. Στο διάστημα αυτό δεν έπαψα, σε κάθε συνάντηση με τους γονείς, να αναφέρομαι στην άθλια κατάσταση του διδακτηρίου και στην ανάγκη ανέγερσης νέου. Οι γονείς με άκουαν με προσοχή και έδειχναν να ενστερνίζονται αυτά που τους έλεγα. Πίστεψα ότι ωρίμασαν οι συνθήκες για την πρώτη συγκέντρωση γονέων και κηδεμόνων του Σχολείου. Δεν κρύβω ότι με συνείχε ένα συναίσθημα φόβου: θα έρθουν όλοι στη συγκέντρωση; ποια στάση θα κρατήσουν; πώς θα τους αντιμετωπίσω κ.λπ. Άλλα και κάτι μου έλεγε μέσα μου ότι όλα θα πάνε καλά. Με τους φόβους αυτούς και τις προσδοκίες άρχισα να προετοιμάζω την ομιλία μου. Με τους μαθητές των Ε και ΣΤ τάξεων ετοιμάσαμε χειρόγραφες προσκλήσεις και τους ενημέρωνα σχετικά. Από μέρες είχα δώσει 3-4 ποιηματάκια σχετικά με το σχολείο και τους έμαθα και ένα κατάλληλο για την περίσταση τραγουδάκι... Η συγκέντρωση

θα γίνονταν Κυριακή μετά τη Θεία Λειτουργία. Από την προηγούμενη μέρα με τους μαθητές μου καθαρίσαμε την αίθουσα και τους γύρω χώρους. Οι μαθητές μου έφεραν λίγες καρέκλες, που τις έβαλα μπροστά από τα θρανία για τον ιερέα, τον πρόεδρο της Κοινότητας, τους σχολικούς εφόρους κ.λπ. Τις προσκλήσεις τις μοιράσα στα παιδιά την Παρασκευή το απόγευμα με την παρατήρηση να τις δώσουν στους γονείς τους και να τους επιμείνουν να έρθουν όλοι στη συγκέντρωση. Επάνω στο γυμνό μου τραπέζι - έδρα τοποθέτησα, για ανθοδοχείο, ένα δοχείο από γάλα ντυμένο με άσπρο χαρτί και μέσα έβαλα κλωνάρια ελατιού, για να δημιουργήσω μια ευχάριστη νότα στο χώρο.

Την ημέρα της συγκέντρωσης η εκκλησία ήταν ασφικτικά γεμάτη. Πριν κάνει την απόλυτη ο Παπα - Λάμπρος υπενθύμισε στο εκκλησίασμα ότι πρέπει όλοι να πάμε στο σχολείο, που θα μιλήσει ο δάσκαλος. Και πράγματι μετά την εκκλησία ήρθαν όλοι στο σχολείο. Τους υποδεχόμουν με ευγένεια στην είσοδο του διδακτηρίου. Η αίθουσα γέμισε από τους γονείς. Οι περισσότεροι και μάλιστα οι γυναίκες δεν είχαν ιδεί άλλη φορά το εσωτερικό του σχολείου. Το περιεργάζονταν με προσοχή, απορία και ενδιαφέρον. Το ταβάνι χαμηλό, οι τοίχοι ξεθωριασμένοι, τα παράθυρα με σπασμένα τζάμια κλεισμένα με χαρτόνια, το φως λιγόστο. Τα παρατηρούν όλοι απελπισμένοι και πονούν για τα παιδιά τους. Δεν περίμενα να έχω τόσο ακροατήριο. Πριν αρχίσω την ομιλία μου οι μαθητές είπαν τα ποιήματα και το τραγουδάκι και ήσυχα αποσύρθηκαν στα τε-

λευταία θρανία.

Στην ομιλία μου είπα περίπου τα εξής:

Δεν μπορείτε να φανταστείτε τη χαρά μου, που σας βλέπω όλους συγκέντρωμένους στον ιερό αυτό χώρο, που εμπιστεύεστε το μεγαλύτερο θησαυρό: τα παιδιά σας. Το παιδί είναι το μέγιστο αγαθό, που έχουμε στον επίγειο αυτόν κόσμο, γιατί αποτελεί εγγύηση της συνέχισης της γενιάς μας εδώ στη γη, του έθνους μας και του πολιτισμού μας. Είναι το κρυφό καμάρι κάθε μητέρας και πατέρα, θέλοντας να το δουν αύριο μεγάλο, παίρνοντας έτσι τη θέση τους και δίνοντας σ' αυτούς τους κουρασμένους πλέον, τις τελευταίες φροντίδες... Το παιδί παραδειγματίζεται και μιμείται τους μεγάλους, συνεπώς αν το βλέπουμε πολλές φορές σε μια κακή κατάσταση, αμέλεια, παρακοή, απειθαρχία κ.λπ. Θα πρέπει να εξετάσουμε πρώτα τους εαυτούς μας, να δούμε κατά πόσο εμείς είμαστε τέτοιοι, ή του δώσαμε το δικαίωμα να γίνει τέτοιο. Ποιός όμως νοιάζεται σήμερα γι' αυτό; Η ανθρωπότητα απορροφημένη στον πόλεμο και στα επακόλουθά του, σχεδόν το 'χει εγκαταλήψει. Η Πατρίδα μας φτωχή και καταστραμένη, όπως βλέπετε, ύστερα από έναν σκληρό πόλεμο, από μια φρικτή κατοχή αδυνατείνεται ανταπεξέλθει αμέσως στις υποχρεώσεις της. Με λυπεί το γενονός ότι τα παιδιά σας φοιτούν σ' αυτό το άθλιο διδακτήριο. Τα παιδιά σας έχουν την αγαθή πρόθεση, τον ευγενή ζήλο να εργαστούν, να μάθουν, γι' αυτό και από την πρώτη μέρα προσήλθαν στο σχολείο. Αν η ανθρωπότητα θέλει να βρει την υγεία και ευδαιμονία της, πρέπει να στραφεί προς το εγκατα-

λελειμένο πλάσμα: ΤΟ ΠΑΙΔΙ.

Αν δε και σεις, σαν Έλληνες, θέλετε απογόνους ανώτερους από σας, θέλετε διόρθωση της δυστυχίας σας, των θλίψεων, της φτώχειας και αγραμματοσύνης επιβάλλεται να βοηθήσετε το παιδί σας να το υποστηρίξετε στον αγώνα του, για την κατάκτηση της ζωής.

Σας είδα μπαίνοντας μέσα στο διδακτήριο να το περιεργάζεστε με προσοχή και θλίψη. Στον ακατάλληλο αυτό χώρο σαρδελοστοιβάζονται περισσότερα από 100 παιδιά, με μια πρωτόγονη σόμπα (την είχε φτιάσει το Σαββάκη από βαρέλι πετρελαίου) με έναν κουτσό πίνακα, χωρίς άνετα και κατάλληλα θρανία; Θέλετε να προχωρήσω λοιπόν ακόμη; Επιτρέπεται στον αιώνα αυτόν του πολιτισμού, να είμαστε τόσους αιώνες πίσω; Τι πρέπει λοιπόν να κάνουμε; Να μείνουμε άπρακτοι ή να ενεργήσουμε; Σας φωνάζω, όχι με δέκα φωνές, αλλά με εκατό, με όλη την ψυχική μου δύναμη και τη σωματική αντοχή μου: ελάτε όλοι μαζί να κτίσουμε ένα καινούργιο σύγχρονο, άνετο και υγιεινό διδακτήριο. Εμπρός, ας μην αφήσουμε να περάσει χρόνος, είναι πολύτιμος. Απ' αυτή τη στιγμή καθένας ας δώσει ότι, μπορεί κι ας προσφέρει σε ότι μπορεί. Όλοι αδελφωμένοι ας εργαστούμε για τα παιδιά, για το μέλλον μας, αν θέλουμε να είναι καλύτερο από το σημερινό.

Όλοι παρακολουθούσαν με πάθος και κρέμονταν από τα χεύλη μου. Τελείωσα. Κανείς όμως δεν κινήθηκε από τη θέση του. Η συγκίνηση τους ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά τους. Τους είπα τέλος ότι η Κοινότητα με ενημέρωσε ότι θα διαθέσει

για το σκοπό αυτό, πρώτη δόση, το ποσόν των 40.000 δραχ. Τότε όλοι όρθιοι δήλωναν ότι θα εργαστούν για τον ιερό αυτό σκοπό. Μίλησε ο παπα - Λάμπρος, ο Πρόεδρος της Κοινότητας, οι σχολικοί σύμβουλοι και άλλοι. Θυμάμαι το μπαρμπα - Γιάννη Μηλαρά, που πήρε το λόγο και είπε ότι αυτός είναι γέρος και δεν μπορεί να προσφέρει προσωπική εργασία, αλλά θα προσφέρει ανάλογο ποσό στη Σχολική Εφορεία. Αυτόν τον μιμήθηκαν και άλλοι: ο Γιώργος Αλεξίου, αγροφύλακας, ο Χρήστος Καλαντζής, δασοφύλακας, ο Γιώργος Σιάτρας, Γραμματέας της Κοινότητας, που απαλλάσσονταν από την προσωπική εργασία. Επίσης ο Γερο - Γιάννης Βούζας προσφέρθηκε να δώσει σε χρήματα τα ημερομίσθια της προσωπικής εργασίας, το ίδιο ο Χρήστος Γωγούλης, που θα απουσίαζε για εργασία την Καρδίτσα, και άλλοι, που τώρα δεν θυμάμαι τα ονόματά τους. Εγώ και η Σχολική Εφορεία ευχαριστήσαμε τους γονείς και κηδεμόνες για τη συμμετοχή τους στη συγκέντρωση και για την ευγενική τους διάθεση να εργαστούν για την ανέγερση νέου διδακτηρίου. Συμφώνησαν ότι όταν θα κλείσει το σχολείο για θερινές διακοπές θα κατεδαφιστεί το διδακτήριο, θα εξαχωριστούν και θα φυλαχτούν τα χρήσιμα υλικά και θα αρχίσει η ισοπέδωση του χώρου.

Από τη σημερινή πρώτη συγκέντρωση όλοι πήραν ένα σοβαρό και μεγάλο μάθημα: Τί γίνεται, όταν υπάρχει η θέληση, η ενότητα, η συνεργασία και η αλληλοκατανόηση.

συνεχίζεται

ΠΑΛΙΟΠΥΡΓΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ 1η ΣΕΛ.

εκκλησία των παιδιών. Σ' όποια κι αν πίστευες σε καλό θα σου 'βγαινε. Κάθε σούρουπο το Αη - Γιώργης έβγαινε στη ρούγια του σπιτιού του, καμάρωνε τον Παλιόπυργο με τους ανθρώπους του, ευλογούσε τα παιδιά, σφύριζε απ' τη χαρά του και προστάτευε το χωριό ολημερίς κι ολονυχτίς. Κάποιες βραδιές μας επέτρεπε να πάρουμε κανένα κεράκι απ' το σπιτικό του, να 'χουμε φως για να παίξουμε πόκα στα κρυφά ή για να σχεδιάσουμε καμιά νυχτερινή εξόρμηση. Ποτέ δεν μας μάλωνε, πάντα μας συγχωρούσε τα λάθη μας, ακόμα και τις βρισιές μας ακόμα ακόμα κι όταν πληγώναμε το σπιτικό του με τα βαρελότα. Ολόρθος πάνω στον Ψαρή του χαμογελούσε και μας ψιθύριζε να συνεχίσουμε τα παιχνίδια μας. Θαρρώ πως ακόμα και σήμερα μας καταλαβαίνει και συγχωρεί τα κρίματά μας.

Ο Παλιόπυργος ήταν το μέρος που γίνονταν και οι γυμναστικές επιδείξεις στο τέλος κάθε σχολικής χρονιάς. Κουρεμένα κεφάλια, κοντά παντελονάκια και φανελάκια, τα κορίτσια με τα φτωχικά φουστανάκια, φασαρία και ανυπομονησία. Τα παιδιά της Έκτης έπαιρναν τα απολυτήρια κι έτσι ήταν όλο χαρά αφού τέλειωναν τα βάσανά τους. Όλα μαζί τραγουδούσαν αποχαιρετώντας το σχολείο και τα μικρότερα αδέρφια τους:

- Ήρθε καιρός να φύγουμε καιρός να χωριστούμε...

Στη συνέχεια άρχιζαν οι επιδείξεις. Σκυταλοδρομία, σφαιροβολία, άλμα εις μήκος, τριπλούν, στεφάνια και χοροί. Οι γονείς καμάρωναν τα βλαστάρια τους και οι παπούδες καθάριζαν τα γυαλιά τους για να βλέπουν καλύτερα. Στο τέλος οι νικητές έπαιρναν βραβείο κι αν τύχαινε και οι βαθμοί ήταν καλοί μας έδιναν καμιά δραχμούλα για καραμέλες, μπισκότα και πορτοκαλάδα. Θυμάσαι τότε που την τελευταία στιγμή μας έπεσε η σκυτάλη και χάσαμε τη νίκη μέσα απ' τα χέρια μας κι ήμασταν έτοιμοι να κλάψουμε; Μια ακόμα νίκη χαμένη, μια ακόμα ευκαιρία χαμένη. Όπως και τόσες άλλες δηλαδή...

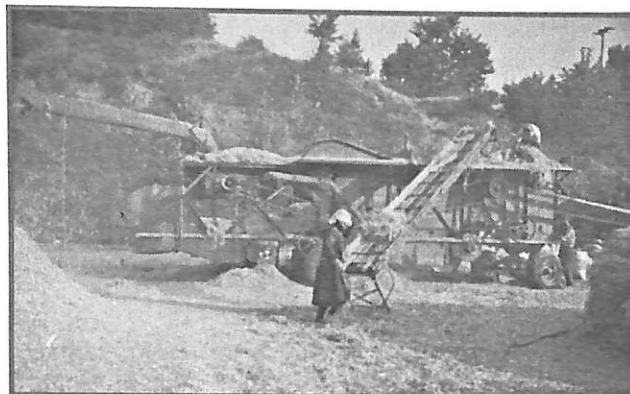
Ξεχωριστή στιγμή ήταν για όλους μας όταν κατέφθανε η μηχανή για το αλώνισμα. Τον Θεριστή όλο το χωριό θέριζε τα σιτάρια και τα κουβαλούσε στον Παλιόπυργο. Εκεί το κάθε σπίτι έστηγε τη δική του θημωνιά που τη φύλαγε νύχτα - μέρα. Εμείς παίζαμε κρυφτό στις θημωνιές, κρυβόμασταν μέσα στα δεμάτια, γεμίζαμε άγρανα κι ήμασταν στον παράδεισο.

- Άκουσες πότε θα φτάσει επιτέλους η μηχανή;

- Τώρα είναι στα Καλύβια, σε λίγες μέρες θα καταφτάσει κι εδώ.

Η μαγική στιγμή έφτανε και στο Σταυρό φαινόταν πρώτα το τρακτέρ σέρνοντας πίσω τη μηχανή. Στα παιδικά

μας μάτια τούτο το μηχάνημα φαινόταν σαν διαστημόπλοιο. Καθόταν μια δυο μέρες στο Σταυρό για να αλωνίσει τα σι-

Αλωνιστική μηχανή της εποχής εκείνης

τάρια απ' τα Τσιαμανταϊκα και μετά ανέβαινε προς τον Παλιόπυργο. Εκεί στη στροφή την Αλεξανδρίκη πάντα δυσκολευόταν και κάποια φορά κόντεψε να κυλιστεί κάτω στο ποτάμι. Εμείς άλλο που δεν θέλαμε για να 'χουμε παλιοσίδερα και ρόδες για τα παιχνίδια μας. Αγκομαχώντας έφτανε στον Παλιόπυργο κι εκεί να δεις χαρές! Συνέδεαν τα λουριά, το τρακτέρ έβαζε μπρος και ο γλυκός ήχος της μηχανής απλωνόταν παντού. Να φανταστείς ότι είχε και προβολείς για να δουλεύει και τη νύχτα! Εμείς γύρω γύρω απ' τη μηχανή θαυμάζαμε το μέγεθός της, περνάγαμε κάτω απ' τα λουριά, μυρίζαμε το πετρέλαιο, ανεβαίναμε στο τρακτέρ και βάζαμε μέσα στα δεμάτια κοτρώνες μπας και χαλάσει και μείνει περισσότερο κοντά μας. Κάποια φορά κόψαμε με τους σουγιάδες τα λουριά και μέχρι να τα ξαναφτιάξουν δεν χορταίναμε να την καμαρώνουμε και να ανεβαίνουμε πάνω της. Κυλιόμασταν μέσα στα άχυρα, ο καθένας φύλαγε τα δικά του, παίζαμε, ξενυχτούσαμε, ονειρευόμαστε, μετρούσαμε τ' αστρά. Αργότερα τα χωράφια παρατήθηκαν, οι άνθρωποι έφυγαν για τις πολιτείες, τα σιτάρια λιγόστεψαν και οι μηχανές χάθηκαν κι αυτές. Αλωνάρης, Ιούλιος, Ήλιος, Αη - Λιας· μέγας ο Άνθρωπος.

Ο Παλιόπυργος ήταν και το ...τελωνείο του χωριού. Κάθε Τετάρτη και Σάββατο έρχονταν τα φορτηγά απ' την πόλη μεταφέροντας όλα τα καλά του κόσμου. Καρπούζια, πεπόνια, σταφύλια, ντομάτες, μπισκότα, τσιγάρα, λάστιχα, παπούτσια, σαντάλια, τριχιές κι ότι βάζει ο νους σου. Εμείς πάντα πρόθυμοι εκτελούσαμε τις μεταφορές παρακρατώντας τη νόμιμη αμοιβή μας σε είδος. Αχ, εκείνα τα πεπόνια είχαν ένα άρωμα που σε τρέλαινε! Όταν έρχονταν οι παραθεριστές με τα κυριόπλα ήταν η μεγάλη μας χαρά. Η παρακράτηση για τους ένους ήταν ακόμα μεγαλύτερη κι έτσι εξασφαλίζαμε το βραδινό φαγητό. Θυμάσαι κάποιο βράδυ που βάλαμε κάτω τα Λουκουτάκια και τ' αφήσαμε χωρίς παράδεις; Όχι θα τ' αφήναμε να χοντρύνουν κι άλλο κι εμείς να μην δοκιμάσουμε τις καινούριες καραμέλες - ψαράκια!

Τελειώνει ποτέ το παιχνίδι; Τελειώνει ποτέ το ποδόσφαιρο; Ακόμα και σήμερα, βετεράνοι πια, η θέα της μπάλας μας αναστατώνει. Κλωτσάμε πού και πού προσπαθούμε να βάλουμε γκολ στη ζωή μπας και ισοφαρίσουμε το πέρασμα της γλυκιάς νιότης, αλλά τίποτα. Μονίμως πίσω στο σκορ...

Η νύχτα άπλωνε τα φτερά της σκεπάζοντας τα βουνά και την πλάση. Πάνω στον ουρανό το φεγγάρι και τ' αστέρια - οι ψυχές των προγόνων - έφεγγαν δυνατά στέλνοντας το φως τους στον Παλιόπυργο. Εκεί το παιχνίδι συνεχίζοταν, οι φωνές έφταναν μέχρι το λό-

γκο σμίγοντας με τις φωνές και τα τραγούδια των ξωτικών. Οι μικροί άγγελοι βλέπουν και τη νύχτα γι' αυτό ποτέ δεν έπιασθε κανένας μας τίποτα στο παιχνίδι.

Αν υπήρχε και κανένα ψιλό πεταγόμασταν μέχρι το τζουκ - μποξ του Κορκοτάρα και βάζαμε τραγουδάκια για να τ' α-

κούμε μέχρι τον Παλιόπυργο: Βρέχει φωτιά στη στράτα μου φωτιά που μ' έχει κάψει... Αφάνταστα πλούσιοι τότε και τώρα αφού στο Θησαυροφυλάκιο μας βρίσκεται ο Παλιόπυργος με τις παιδικές μνήμες, με τις αρκιβές κοτρώνες του, με τους πολύτιμους λίθους του...

Επαγγελματίες Φυλακιώτες στην Καρδίτσα

ΗΛΕΚΤΡΟΛΟΓΙΚΟ ΥΔΙΚΟ
ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ
Ιεζεκιήλ & Κολοκοτρώνη
Τηλ. (0441) 71843

ΛΕΜΟΝΙΑ ΜΠΑΛΤΑ - ΡΑΜΟΥΖΗ
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΩΝ/ ΡΑΜΟΥΖΗΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Ανδρ. Παπανδρέου 24
Τηλ.: 72443, 22961

ΒΑΣΩ ΜΠΑΡΜΠΑΡΟΥΣΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Πλατεία Δικαστηρίου
Τηλ. γραφείου: 26272

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Ε. ΠΡΙΤΣΑ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Πλ. Δικαστηρίου (1ος όροφος)
Τηλ.: 29198

ΧΡΙΣΤΙΝΑ Δ. ΚΩΣΤΗ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ
Τηλ.: 71298

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΟ «ΘΑΛΗΣ»
ΠΑΠΗΗΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Ν. Πλαστήρα 9
Τηλ.: 75780

ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΑΛΕΞΙΟΥ
Βασιλης Π. Αλεξίου
Τηλ.: 75058

ΚΑFFΕ ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟ
Κιερίου
ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΑΓΑΛΙΟΣ
Κεντρική Πλατεία
Τηλ. 21412

ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
«Η ΣΤΡΟΥΓΚΑ»
ΠΡΙΤΣΑΣ - ΑΛΕΞΙΟΥ
Κ. Τερτίπι 5 - Τηλ.: 22227
ΤΥΡΟΚΟΜΙΚΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ
ΑΓΓΕΛΟΣ Ν. ΜΗΛΑΡΑΣ
Τηλ.: 22831

ΚΡΕΟΠΩΛΕΙΟ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΠ. ΠΡΙΤΣΑΣ
Βασιαρδάνη & Βάλβη
Τηλ.: 22074 - Οικ.: 26860

ΗΛΕΚΤΡΙΚΑ ΕΙΔΗ
Η. ΠΑΤΤΑΣ - I. ΠΡΙΤΣΑΣ Ο.Ε.
Χατζημήτρου 16
Τηλ.: 28017

ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΑΡΓΥΡΙΟΥ
Υψηλάντου 51 - Τηλ.: 23530
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ
Καραϊσκάκη 24 - Τηλ.: 40738

School of Oxford English
BENTZH ΤΣΙΡΟΓΙΑΝΗ - ΑΥΓΕΡΟΥ
Καθηγήτρια Αγγλικών
Ανδρέα Παπανδρέου 11 (πλ. Δικαστηρίου)
Τηλ.: 04410 71294, 04410 76677

ΕΜΒΑΙΓΟ
SHOES & ACCESSORIES
ΑΡΓΥΡΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΣ
ΗΡ. ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ 13
Τηλ.: 2441 077 288

ΘΕΡΜΑΝΗ - ΚΛΙΜΑΤΙΣΜΟΣ
ΦΥΣΙΚΟ ΑΕΡΙΟ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Θ. ΞΗΡΟΦΩΤΟΣ
Μηχανολόγος Μηχανικός
Ταλιαδούρου & Τζέλλα, 431 00 ΚΑΡΔΙΤΣΑ
e-mail: n.xirofotos@ifestos.gr

Τηλ. & Fax: 04410 79689
Κιν.: 0972 260799

Φτωχό κομπολογάκι μου σε είχα το μεράκι μου...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

ότι το κομπολόι ως και λίγα χρόνια πριν ήταν απαραίτητο εξάρτημα μόνο για τους άντρες και δεν το βλέπαμε στα χέρια των γυναικών έως τη στιγμή που η αξέχαστη Μελίνα Μέρκούρη σπάει την παράδοση κρατώντας ένα ασημένιο κομπολόι.

Χιλιοτραγουδησμένο το κομπολόι. Σύντροφος αγαπημένος και πολύτιμος σε ώρες μοναξιάς, σε χέρια γέρων και νέων. Αντικείμενο περισυλλογής αλλά και απόλαυσης. Απόδειξη ανδρισμού και μαγικάς για κάποιους, αλλά και πλήξης και τεμπελιάς για κάποιους άλλους που έρχονται στο μυαλό μας με το ζειμπέκικο «Μη βροντοχτυπάς τις χάντρες, η δουλειά κάνει τους άντρες...»

Κάθε χάντρα κι ένας πόνος, ένας καμός, ένα παράπονο, ένας αναστεναγμός, μια κρυφή ελπίδα, μια προσευχή... και ποιος ξέρει τι άλλο ακόμη...

Η λέξη κομπολόι προέρχεται απ' τη λέξη κόμπος και την κατάληξη -λόι που σημαίνει μια ομάδα από όμοια πράγματα που είναι τοποθετημένα σε μια σειρά και μπορεί να κάνουν θόρυβο όταν το ένα πέφτει πάνω στο άλλο. Όμως υπάρχει και μια άλλη εκδοχή που λέει ότι η λέξη κομπολόι προέρχεται απ' το κόμπος και λέω (κόμπο - λέω = κομπολό) κι αυτό μας φέρνει στο μυαλό τα κομπολόγια που χρησιμοποιούνται στην προσευχή και τα κομποσκοίνια που σε κάθε κόμπο λέμε και μια προσευχή.

Λένε πως το κομπολόι διώχνει μακριά το άγχος και τις κακές συνήθειες. Λένε πως έχει την ικανότητα να χαρίζει στον κάτοχο του ηρεμία και γαλήνη και πολλοί είναι αυτοί που ισχυρίζονται ότι είναι ένα καλό αντίδοτο για το κάπνισμα. Λένε επίσης πως τα κομπολόγια είναι χαρακτηριστικό των Ελλήνων στους καφενέδες του χωριού και τα κομποσκοίνια χαρακτηριστικό των καλόγερων στα χριστιανικά μοναστήρια. Όμως αν κάνουμε μια αναδρομή στην ιστορία του θα δούμε ότι αυτή έχει μέσα στην ομήλη του παρελθόντος και μια παράδοση θέλει να το βρίσκουμε μ' ένα καθαρά θρησκευτικό χαρακτήρα στην αρχαία Ινδία στα 500 π.Χ και στους Βουδιστές το 560 π.Χ με τη γέννηση του Βούδα. Σύμφωνα μ' αυτή την παράδοση κάποιος που δεν ήξερε να μετράει καλά έπρεπε να προσευχηθεί 108 φορές. Προσπαθούσε σκληρά να είναι αυτοσυγκεντρωμένος και να προσεύχεται όμως το μυαλό του αντί να είναι στην προσευχή ήταν στο μέτρημα. Συμβουλεύτηκε λοιπόν τον πνευματικό του δάσκαλο ο οποίος για να τον βοηθήσει πέρασε σ' ένα σκοινί 108 κουκούτσια κι έτσι έγινε το πρώτο κομπολόι.

Παρόμοια παράδοση βρίσκουμε και για το πρώτο Μουσουλμανικό κομπολόι στο οποίο όμως αντί για κουκούτσια βρίσκουμε 99 φασόλια, αφού 99 είναι οι προσευχές που πρέπει να πούνε.

Την ίδια επίσης παράδοση βρίσκουμε και στο Χριστιανισμό όπου τον 13ο αιώνα το βρίσκουμε στα χέρια των καθολικών με 59 χάντρες.

Σύμφωνα όμως με μια άλλη χριστιανική παράδοση ο Αρχάγγελος Γαβριήλ παρουσιάστηκε στον Όσιο Παχώμιο περίπου το 300 μ.Χ και του έδωσε κάτι σαν κομποσκοίνι για να μετράνε τις προσευχές. Όμως αυτό το κομποσκοίνι, που ο Αρχάγγελος έφτιαξε μόνος του και δίδαξε στον Όσιο Παχώμιο πώς να το φτιάχνει, δεν ήταν μια απλή σειρά από κόμπους αλλά

ένα περίεχο σχέδιο φτιαγμένο από μεταξωτή κλωστή. Έφτιαξε λοιπόν ο Αρχάγγελος 33 κόμπους, όσα είναι και τα χρόνια που ο Χριστός περπάτησε στη γη. Κάθε κόμπος αποτελούνταν από εννέα πλεγμένους Σταυρούς, όσα και τα Τάγματα των Αγγέλων. Στο τέλος τους ένωσε σε κύκλο και στην άκρη του έφτιαξε ένα άλλο σταυρό από κόμπους και γεννήθηκε το κομποσκοίνι.

Έτσι μέσα στους αιώνες βρίσκουμε το κομπολόι και το κομποσκοίνι στα χέρια Ινδουιστών και Βουδιστών, Μουσουλμάνων και Χριστιανών.

Στην Ελλάδα λέγεται ότι το πρώτο κομποσκοίνι χρησιμοποιήθηκε στο Άγιο Όρος, ενώ το κομπολόι με τις χάντρες διαδώθηκε απ' τους Τούρκους κι ότι στην αρχή χρησιμοποιήθηκε απ' άσους είχαν χρόνο για χάσμο. Όμως σιγά σιγά έγινε αντικείμενο όχι μόνο περισυλλογής αλλά και χαλάρωσης.

Το εφευρετικό πνεύμα του Έλληνα δεν περιορίστηκε απ' τον αριθμό των χαντρών, πρόσθεσε ή αφάίρεσε χάντρες, άλλαξε το μήκος του για να δώσει περισσότερο χώρο στις χάντρες κάνοντας τες να σιγμουρμουρίζουν, να τραγουδούν ή και καμιά φορά να αγριεύουν ανάλογα με τη διάθεση του κατόχου του κομπολογίου.

Το κομπολόι προσπαθεί να μας μαγέψει χρησιμοποιώντας όλη του τη γοητεία. Φτιαγμένο από υλικά που ποικίλουν από κουκούτσια φρούτων έως πλαστικό, γυαλί και κόκκαλο κι απ' το κοράλι έως το κεχριμπάρι, καταλήγει σε μια όμορφη φούντα ή σ' ένα σταυρό. Λένε ότι τα κεχριμπάρια κομπολόγια, που είναι και τα πιο ακριβά, είναι τα πιο καλά αφού πιστεύεται ότι το κεχριμπάρι έχει την ιδιότητα να δίνει ενέργεια σ' αυτόν που το κρατάει και να χαλαρώνει το νευρικό σύστημα.

Συναντάμε κοντά και μακριά κομπολόγια, όμως πρέπει να τονίσουμε πως το μήκος τους παίζει σημαντικό ρόλο και πρέπει να είναι τόσο που να είναι αρκετό για να το τυλίγουμε γύρω απ' την παλάμη μας, ενώ ο αριθμός απ' τις χάντρες του είναι συνήθως 33 ή 99 με μια μεγαλύτερη χάντρα πάντα στην άκρη του την οποία ονομάζουμε «Παππά» και η οποία πρέπει να απέχει απ' τις άλλες περίπου τέσσερα δάκτυλα. Λένε πώς ο αριθμός απ' τις χάντρες είναι πάντα μονός (33 ή 99) για να φέρνει γούρι και καλή τύχη όμως ένας πιο πρακτικός λόγος είναι πως όταν το παίζουμε και ρίχνουμε τις χάντρες δύο δύο, στο τέλος μένει πάντα μία ώστε να το πιάνουμε και να μας πέφτει.

Κι ας μην ξεχνάμε ότι υπάρχουν και κομπολόγια που είναι φτιαγμένα από μπλε χάντρες για να δώχουν το «κακό μάτι» κι άλλα από χάντρες που μοιάζουν με ζάρια για να τραβούν την καλή τύχη.

Σταματήστε λοιπόν να παίζεται με τα κλειδιά του αυτοκινήτου σας, διαλέξτε ένα κομπολόι με προσοχή κι αγάπη, απολαύστε τον απαλό ήχο που κάνουν οι χάντρες του και επιστρατεύστε τη φαντασία σας για να παίξετε μ' αυτό μ' όποιο τρόπο θέλετε, ρίχνοντας τις χάντρες του μια - μια ή δυο- δυο, απαλά ή δυνατά, ίσια ή ανάποδα, με ρυθμό ή χωρίς ρυθμό για να διώξετε το άγχος σας, να ξεγελάσετε τον πόνο σας, να δώσετε διέξοδο στην νευρικότητα και τον εκνευρισμό σας, να χαλαρώσετε και να γαληνέψετε κι αν θέλετε ψιθυρίστε του στο ρυθμό ενός τραγουδιού τα δικά σας πάθη, τις δικές σας ελπίδες και τα δικά σας όνειρα.

ΙΟΥΝΙΟΣ - ΙΟΥΛΙΟΣ

(ΘΕΡΙΣΤΗΣ - ΑΛΩΝΑΡΗΣ)

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΣΕΛ. 1

ποιος κορομηλιάς, που στα κλωνάρια της είχαν κρεμάσει τα τροβάδια με το λιτό γεύμα: το ψωμί, το σκόρδο και το λιγοστό τυρί και το ξυνόγαλο στο μπακάρτι με τον «πλαστό».

Ποιός τα θυμάται αυτά σήμερα; Πολύ φοβάμαι πως τα παιδιά - κι όχι μονάχα αυτά που γεννιούνται και μεγαλώνουν στις πόλεις - δεν καταλαβαίνουν τι λέω. Έχουν δίκιο με την εξειδίκευση και την εισβολή της μηχανής, τι νόημα έχει να ανακατεύεται κανείς «εκεί που δεν τον σπέρνουν» και ούτε πρόκειται ...να θερίσει; Θυμήθηκα τα δικά μου: Το θέρισμα με το δρεπάνι μέσα στο λιοπύρι, τα χερόβολα που είχα μάθει να δένω σε δεμάτια, το νερό που έπινα από την «φέλα» που ήταν τρυπωμένη στον «οχτό» κάτω από κλαριά,

για να μην ζεσταίνεται το νερό, τα άγανα που κολλούσαν στο ιδρωμένο κορμί, τα δεμάτια φορτωμένα στον γάιδαρο, που τον τρέλαιναν οι μύγες και που έπρεπε κάθε τόσο να του στηρίζεις το σαμάρι με το χέρι για να μην γίρει (τουμπάρει). Κι ύστερα το αλώνισμα με τα ζώα, τους ατέλειωτους κύκλους και τα «χαϊ - χαϊ» από όλα τα ψηλώματα του χωριού. Τι ήταν; Ευτυχία ή δυστυχία;

Στις 24 Ιουνίου γιορτάζεται ο Αϊ Γιάννης ο Πρόδρομος (Γενέθλιον) γι' αυτό και ο Ιούνιος λέγεται και Αϊ - Γιαννίτης.

Στις 21 Ιουνίου, συμβαίνει η θερινή τροπή του Ήλιου, το Θερινό Ηλιοστάσιο, το «λιοτρόπι» όπως λέει ο λαός με την μεγαλύτερη μέρα του έτους. Η πανάρχαια αυτή γιορτή συνδιάζεται και γιορτάζεται με τις φωτιές του Αϊ - Γιάννη «Τ' αϊ Γιαννιού τον Λαμπαδάρη» στις 24 του μηνός καθώς και με το αρχαιοελληνικό έθιμο του Κλήδονα.

Από τη γιορτή του Θερινού Ηλιοστασίου, το λιοτρόπι, ο Ιούνιος έχει πάρει και την ονομασία Λιοτρόπης.

2. Ιούλιος

Ο Ιούλιος λέγεται και Αη Λιας, Αλωνάρης, Αλωνάρη, Αλωνιστής, Γυαλιστής (ίσως επειδή γυαλίζουν, αριμάζουν τα σταφύλια) Χορτοθέ-

ρης, Χορτοκόπης. Μ' αυτό το όνομα - Αλωνάρης - έχει πολιτογραφηθεί ο εβδομός μήνας του χρόνου στο καλαντάρι της Ελληνικής αγροτιάς. Γιατί τον μήνα αυτό βρίσκονται σε ένταση οι αλωνισμοί σε κάμπους και σε χωριά.

Η πρόοδος της μηχανής έχει συντομεύσει πολύ τη ζωή του αλωνισμού που κρατούσε άλλοτε ως το